

Egy este a Hiltonban

Mielőtt megjönnek az éjszakások, az utolsó részegzet is kidobják a Hiltonból. Elkísérik az ajtóig, ha nagyon rakoncátlankodik, akkor az ápoló a töltőtollát köpenye takarásában a veséjébe nyomja, attól kihúzza magát az ittas köcsög, kiderül, hogy tud ő normálisan is járni. A vészkijáratig gyorsan elérnek, az ajtó túoldalán már ott cigizik a váltás. Már megint te?, kérdezik az éjszakások, ha ma este még egyszer találkozunk, azt nem köszönöd meg! Az ápoló itt elengedi, seggbe rúgja abban a hitben, hogy ez az ember legközelebb kétszer is meggondolja, hogy mennyit iszik. Új fiú, nem jött még rá, hogy itt senki nem tanul és senki sem felejt, hogy csak ez a nagy büdös állandóság jutott az embereknek, amit viselni kell, mint egy égési sérülést, aminek kétes eredetéről megannyi pletyka kering.

Miután a férfi eltűnik a sarkon, az új fiú áll még egy darabig az éjszakásokkal, gondolkodik, hogy rágyújtson-e. Végül úgy dönt, hogy nem, elköszön, felmegy a másodikra, van még egy óra a látogatási időből. A betegkénél itt vannak a családtagok, sírnak, nevetnek, és nem sajnálják a pénzt. Mindig akad valaki, aki borotváltatni akar, aki másik párnát szeretne az anyjának, kevésbé nyikorgó ágyat az apjának. Kollégái tanácsolták neki, hogy menjen be a kórtermekbe és tegyen úgy, mintha semmi dolga nem lenne, biztos, hogy le fogják szólítani. A múltkor egy idősebb asszony kérte, hogy borotválja le a férje szakállát, nyírja formára a haját, és kétezer forintot dugott a zsebébe. Jól jön egy kis kiegészítés, a főorvosok félmillió felett keresnek, és nem csinálnak semmit, egész éjszaka döglenek, dugják az ápolónőket, nekik könnyű, fizetett jólétük van.

Műszakváltás után mindig nehéz a levegő. Kell egy kis idő, hogy az éjszakások átszellemüljenek, megszokják a fertőtlenítőszeres szagát, a kórtermek és a várók neonjait, és felkészítsék az idegrendszerüket. Mert legelőször mindenki röhög a hülyéken, de aztán nem bír magával, ordibálni

fog a betegekkel, azokkal is, akik nem érdemlik meg. Mert milyen megfontolásból jön a sürgősségre valaki egy nagyujjába fúródott, nagyítóval is alig látható szálkával? Hogyan jöhet valaki azzal a panasszal, hogy a múlt hónapban elesett, valószínűleg eltört a keze? Lehetséges, hogy még az a férfi sem érezte magát nevetségesnek, aki azt feltételezte, hogy egy húsz évvel ezelőtti sebe kiújult, és a vérmérgezés csíkja megállíthatatlanul közeledik a szíve felé?

Kisvártatva be is hozzák az első félnótást. A bácsi hetvenhat éves, leesett a diófáról, csípő- és nyaktörés, a hozzátartozók sírnak és értetlenkednek, hogyan történhetett ilyen, eddig minden évben ő szedte le a legmagasabban lévő diókat is. Aztán egy öngyilkost hoznak, gyógyszereket vett be, ráivott fél üveg whiskyt, majd hívta a mentőket. Egy férfi levágta az ujjait láncfűrészsel, de ő legalább illetmudó volt, és volt benne annyi, hogy bocsánatot kérjen, hiszen tudta, hogy este kilenckor normális ember már nem indítja be a Stihlt. Egy nőt is hoznak, aki papucsban nyírta a fűvet, a fűnyíró beakadt valamibe, a lába megcsúszott, és a pengék közé szaladt.

Az első részeg éjfél tájt érkezik. Hordágyon cipelik, leszíjazva, a váró üres, eloldozzák, akkor nagy nehezen feltápáskodik, és az ápolóknak támad. Az első útést a rangidős ápoló viszi be. A férfi összeroskad, ketten a hóna alá nyúlnak, elviszik a terem végében lévő fehér ajtóhoz, kinyitják, és bedobják a szobába. Átkutatják a zsebeit, de csak egy öngyújtót találnak, ezt a rangidős elteszi. Már az ajtónál tartanak, mikor a férfi feltérdel, körülnéz, vérekes szeméit rájuk emeli, és azt kérdezi, hol vagyok? Az ápolók nevetnek, a Hiltonban, válaszolják.

Rendszerint ketten-hárman tartózkodnak a sürgősségin, kétóránként váltják egymást, súlyos esetek nem szoktak lenni, ha mégis, akkor ez a két-három ember tudni fogja a dolgát. Ilyenkor a tűzlépcsőn gyűlnek össze a semmittevők, cigarettáznak, vicceket mesélnek, a fiúk fűzik az éjszakai csajokat, azok meg kelletik magukat.

Ahol a nap nagy részében össze vannak zárva az emberek, ráadásul órákon át hűlye betegekkel kell foglalkozniuk, ott szükség van a szerelemre. Még akkor is, ha a vágy lépcsőfordulóba csalja őket, ha a takarítószertár ajtaját kell feltörniük, vagy a liftben kell csinálni. Ki kell eresztetni a gőzt, ilyen körülmények között miért legyenek tekintettel a helyszínre? Egy kórháznak persze nem ilyen szellemiséget kellene tükröznie, de ha a főorvosok is ezt csinálják, az azt jelenti, hogy a legfelsőbb illetékesek is beleegyeznek. Az ápolónők fiatalok, most tették le a szakvizsgát, üldözik a szerencséjüket. Egy kis kelletés után bárkinek odaadják magukat. Elsőként azoknak engednek, akiről tudják, hogy jóban vannak a meg-

felelő személyekkel, de a többieket sem vetik meg, hiszen a szerencse kiszámíthatatlan. Az új fiúnak még nincsenek kapcsolatai, de hárman is kipróbálták már, nem durva és sokáig bírja, minden kolleginája azt szeretné, hogy előléptessék.

A felsőbb emeletek éjszaka szinte teljesen üresek. Világítás csak a lépcsőházból szűrődik be, és a várókban ég pár neon. A sarkokból dulakodások zajai, az egyik nő nehezen adja magát, a sebész viszont türelmes és erős kezű, nem ereszti, ficánkoljon csak, ő is tudja, hogy az állásával játszik. A nő a fal felé fordul, és szétteszi a lábait, nadrágja már a térdénél van, az első mozdulatok fájnak, de aztán elkezdi ringatni a csípőjét, hogy gyorsabban túllegyen rajta. A folyosó végén is csinálják, surlódások és nyögések hallatszanak, akár egy horrorfilmben, bármikor előugorhat egy örült valamelyik szobából. De itt senki nem fél az ilyesmitől, a legrosszabb, ami történhet velük, az a nemkívánatos terhesség, esetleg egy kisebb nemi betegség, amit pár nap alatt ki lehet kezelni.

Ez a szerelem a célratörő akarat terméke. Ki bosszúból, ki az előrejutásért kefél félre, van, aki csak unalomból teszi. A legszebbeket nagyon gyorsan előléptetik, hamar elveszi őket egy befolyásos valaki, a csúnyáknak kicsit tovább tart, ők először fizetésemelést kapnak, de megelégszenek vele, hiszen tudják, mihelyt gyesre mennek a szépek, ők itt lesznek, hiába volt olyan kívánatos az a kis szóke vagy barna, a gyér lámpafény olyan, mint a romantikus félhomály, annyit mutat meg a testből, amennyit kell. Kezdetben az új fiú is furcsállta, hogy ennyire egyszerű megkapni valakit. Az első éjszakás műszakjában hitetlenkedve nézte, ahogy munkatársai elhagyják a helyüket, majd röhögve jönnek vissza és a lelkére kötik, hogy azt a vöröset, aki a múltkor is tüzet adott neki, feltétlenül próbálja ki. Muszáj volt belemennie a dologba, mert a dolgozók kinézik maguk közül azt, aki nem szexelt még a kórház területén. És azt is, aki nem veri a részégeket.

Ütni kell, mert fel fogsz fújódni a stressztől, a kis légyottok nem kárpótolnak mindenért, azért a kis pénzért, amit keresel, még úgy is beszéljenek veled, mint egy kutyával? Amit tudsz, azt vedd el, úgysem emlékszik rá, ha kijózanodik is valamikor, és belenéz a tárcájába, legfeljebb meglepődik vagy büszke lesz magára, hogy ennyit tudott inni, tanítgatták a veteránok. Az első jobbegyenes neked fog fájni, szokatlan lesz, mert ha verekedtélt is korábban, nem volt a kezdedben ekkora hatalom. A részeg védekezni fog, óbégat majd, de te csak a megfelelő alkalomra figyelj, alig áll a lábán, nem tudja védeni a testét. Ezek állatok vagy inkább bokszzsákok, amik fel vannak puffadva attól a sok mérgező anyagtól, amit az évek során

megittak. Senki sem akar ilyen lenni, nekünk nem kell lenyelnünk a sértéseket, tőlük nem, képzeld azt, hogy te semmi mást nem csinálsz, csak viszszaadod, ami jár neki.

Meglátszik a többéves rutin. Az ápolók úgy ütnek, mint a hivatásos bokszolók, kimérten és pontosan, figyelemmel kísérve ellenfelük mozgását, hibátlan tánclépésekkel térnek ki a másik esetlen karlendítése elől. Kifordítják az eszméletlenek zsebeit, szétosztják maguk között a pénzt, elszívják az összenyomódott cigarettákat, megvizsgálják az igazolványukat, kivesszik a tárcák zugaiba dugott igazolványképeket, röhögnek a féltve őrzött fiatalkori fényképeken és szerelmesleveleken. És minden egyes ütés jólesik nekik. Nem azért, mert gonoszak vagy fájdalmat akarnak okozni, egy-egy ilyen eset utáni jókedvük inkább annak tudható be, hogy megbizonyosodtak, másoknak sokkal rosszabb, mint nekik, ők nem kerülhetnek ilyen helyzetbe, ők a jó oldalon állnak, és a hivatásukra mindig szükség lesz.

A Hilton hajnalra megtelik. Négy óra környékén nagy levegőt vesznek az éjszakások, és felmosóronggyal, lapátokkal, hipóval felvértezve kinyitják az ajtaját. Csak azokat találják az ágyban, akiket körültekintően odaszíjaztak, a többiek valahogy eloldozták magukat, szanaszét fekszenek. A szag elviselhetetlen. Hányásfoltok a falakon, húgytócsák az ágyak lábánál, valamelyik félkegyelmű a sarokba szart, belelépett, ő volt az ott, az ablak rácsai alatt, oda vezetnek a lábnyomok, biztosan menekülni akart, és mire rájött, hogy innen nem lehet, elfogyott az ereje. Az ápolók belerúgnak a földön fekvő emberekbe, megnézik, hogy élnek-e még, szétfeszítik a szájukat, és fényképezkednek a fogatlanokkal. Felnyalábolják, visszateszik az ágyra és leszíjazzák az élettelen testeket, lesikálják a falakat, feltörlik a húgyot, de a szarkupacot a sarokban hagyják. Megnézték a beosztást, az új fiú most délelőttös, neki is legyen valami munkája, meg kell tanulnia, hogy ezek nem emberek. Tanulékony a gyerek, seggbe rúgott már egy-két részeget, a töltőtollát is ügyesen használja, de úgy, mint ők, még nem ütött.

A fiú fáradtan érkezik, máris hívatják. Belép a Hiltonba, megáll a kupac előtt, aztán megkeresi, hogy melyik cipő szaros, és könyökével a férfi mellkasára sújt.